

Arrest

nr. 225 307 van 28 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 januari 2019 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2018 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Casablanca, Marokko, een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C).

Op 10 december 2018 beslist de gemachtigde van de minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Op 4 januari 2019 dient de verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep in tegen de voormelde weigeringsbeslissing.

Op 23 januari 2019 trekt de gemachtigde de weigeringsbeslissing van 10 december 2018 in.

Op 25 januari 2019 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing inzake de aanvraag voor een visum kort verblijf. Het visum wordt opnieuw geweigerd.

Deze weigeringsbeslissing vormt de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op onbekende datum en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Een visum kort verblijf op basis van de richtlijn 2004/38/EG werd ingediend op naam van O. A., geboren op (...)1995, van Marokkaanse nationaliteit, met als referent zijn schoonzus E. Y. Y. S., geboren op (...)1990, van Spaanse nationaliteit, gehuwd met zijn broer O. A..

Overwegende dat uit het arrest C83/11 van het Europees Hof van Justitie blijkt dat teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, het gastland de positie dient te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van familieleden vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Overwegende dat niet aangetoond werd dat de visumaanvragers deel uitmaken of uitmaakten van het gezin van de schoonzus en dat deze laatste specifiek de zorg van de visumaanvrager op zich moet nemen.

Mijnheer legt immers geen gezinssamenstelling voor waaruit blijkt dat hij alleen zou wonen en zijn eigen ouders niet bij kunnen dragen aan zijn levensonderhoud.

Overwegende daarenboven dat er onvoldoende bewijs werd voorgelegd dat betrokkene ten laste zou zijn van de materiële en financiële bijstand van zijn schoonzus om te kunnen overleven in Marokko.

Ter staving van het ten laste karakter werden er immers overschrijvingen voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw E. Y. tussen maart 2018 en oktober 2018 maandelijks 500 euro overmaakte aan de heer O. A.. Er werden geen bewijzen voorgelegd dat dit geld enkel bedoeld is om in het overleven van mijnheer te voorzien door middel van onder meer de betaling van huur, nutsvoorzieningen en eten of dat dit geld ook bedoeld is voor andere familieleden van betrokkenen zoals bijvoorbeeld de ouders van mijnheer.

Daarenboven dateren de geldoverschrijvingen van maximaal 7 maanden voor de visumaanvraag, DVZ kan zich dus niet uitspreken over mijnheer op effectief deel uitmaakt van de gezinscel van mevrouw E. Y. of dat deze overschrijvingen werden voldaan in het kader van de huidige visumaanvragen.

Tot slot, blijkt uit het administratieve dossier dat mevrouw E. Y. en haar gezin sinds april 2017 woonachtig zijn in een duplex van de Woonhaven Antwerpen. Gezien dergelijke sociale woningen voorbehouden zijn voor degenen die er het hoogst nood aan hebben, kan DVZ zich niet uitspreken of mevrouw E. Y. en haar gezin effectief in staat zijn om voor langere termijn een extra persoon op te nemen in hun gezinscel noch werd er dus voldoende bewijs voorgelegd dat dit effectief het geval is.

In het licht van de thans voorgelegde stukken kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat de aanvrager effectief volledig ten laste is van mevrouw E. Y. en deel uit maakt van haar gezin.

Bijgevolg kan mijnheer O. zich niet beroepen op de bepalingen omtrent het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden zoals bepaald door de richtlijn 2004/38/EG.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (...)"

Bij 's Raads arrest nr. 218 872 van 26 maart 2019 werd het beroep tegen de (ingetrokken) weigeringsbeslissing van 10 december 2018 verworpen.

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van "het Unierecht".

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 25.01.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest

nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de broer van O. A. en de schoonbroer van diens echtgenote E. Y. Y. S.. Deze laatste heeft de Spaanse nationaliteit.

Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit en is aldaar ook woonachtig. Evenwel is hij ten laste van zijn broer en schoonzus.

Zodoende vroeg hij een inreisvisum aan op basis van art. 5 lid 2 van de richtlijn 2004/38/EG met zijn schoonzus als referentiepersoon.

Het betreft met andere woorden een aanvraag gebaseerd op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij stelt evenwel in de bestreden beslissing dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet door het volgende te bepalen:

"In het licht van de thans voorgelegde stukken kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat de aanvraag effectief volledig ten laste is van mevrouw E. Y. en deel uit maakt van haar gezin."

In artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt hieromtrent het volgende bepaald:

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Uit de voorgelegde stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn van zijn broer en zijn schoonzus, de referentiepersoon. De nodige stukken werden hiertoe immers voorgelegd.

Zo toonde verzoeker op genoegzame wijze aan dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst. Er werd aangetoond dat hij niet over onroerende goederen of gronden beschikt, noch over enige inkomsten (STUKKEN 7-8).

Daar hierover niets wordt vermeld door verwerende partij in haar weigeringsbeslissing, werden deze stukken dan ook impliciet aanvaard.

Verder heeft verzoeker geldstortingen voorgelegd (STUK 5).

Verwerende partij stelde in haar beslissing d.d. 11.12.2018 dat het slechts ging om 516 EUR, overgemaakt in de maanden augustus, september en oktober.

Dit klopt evenwel niet.

Er werden immers minstens 6 geldstortingen gedurende 6 maanden van telkens 516,00 EUR voorgelegd.

Uit stuk 9 blijkt dat er geld werd verzonden van maart '18 t.e.m. augustus '18.

In november en in december '18 is er eveneens geld verzonden.

Voorafgaand aan de visumaanvraag werd er met andere woorden gedurende 7 maanden elke maand een bedrag van 516,00 EUR gestort.

Bovendien stelt artikel 47/3, §2, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet enige tijds- of frequentievoorwaarde.

Bijgevolg doet het argument van verwerende partij - dat er niet voldoende geldstortingen zouden gebeurd zijn om ten laste te zijn, quod non - niets ter zake. Verwerende partij creëert in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien, door de aanvraag op deze grond te weigeren!

Verzoeker was voorafgaand aan de visumaanvraag weldegelijk ten laste van zijn schoonzus, de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan.

Uit het voorgaande, alsook uit het administratief dossier blijkt bijgevolg afdoende dat verzoeker ten laste is geweest van zijn zus, de referentiepersoon.

Er werd immers, voorafgaand aan verzoeker zijn visumaanvraag, op meerdere ogenblikken regelmatig geld overgemaakt aan verzoeker - die onvermogen is in zijn land van herkomst - door de referentiepersoon.

Hiermee werd aangetoond dat verzoeker reeds vóór zijn visumaanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft bovendien niet betwist dat verzoeker onvermogen is. Zoals reeds gesteld, heeft zij impliciet aanvaard dat uit de voorgelegde attesten van onvermogen genoegzaam naar recht blijkt dat verzoeker onvermogen is.

516 EUR is zeker voldoende om 1 maand rond te komen in Marokko. Dit bedrag komt overeen met ongeveer 5.570 DIRHAM. Het minimuminkomen in Marokko is 266 EUR per maand, (<https://nieuws.marokko.nl/32585/marokko-verhoogt-minimumloon>)

Er is bijgevolg wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Het is aldus duidelijk dat verwerende partij zich baseerde op een foute feitenvinding en zich niet heeft gesteund op alle dienstige elementen en stukken uit het dossier.

Wegens boven aangehaalde redenen werd de bestreden beslissing dan ook terecht ingetrokken.

6.

Thans wordt de aanvraag opnieuw afgewezen met geforceerde kunstmatige argumenten.

Het kan niet ontkend worden dat verwerende partij zeer creatief is bij het verzinnen van argumenten. Verwerende partij haalt fictieve en hypothetische argumenten aan om de aanvraag toch maar te kunnen afwijzen.

De bewijzen van gelverzending en het feit dat verzoeker onvermogen is wordt zoals boven aangehaald niet betwist door verwerende partij.

Verwerende partij gaat er blijkbaar verkeerdelijk vanuit dat verzoeker ten laste moet zijn EN deel moet uitmaken van het gezin van de referentiepersoon.

In artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet wordt hieromtrent echter het volgende bepaald:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Het is dus voldoende dat verzoeker ten laste is om in aanmerking te komen voor het inreisvisum. Verwerende partij leest de wet verkeerd door te stellen dat verzoeker deel moet uitmaken van het gezin EN ten laste moest zijn van de referentiepersoon.

7.

Verwerende partij meent verder dat verzoeker een gezinssamenstelling diende voor te leggen waaruit blijkt dat hij alleen zou wonen en zijn eigen ouders niet bij kunnen bijdragen aan zijn levensonderhoud.

Dit gaat echter een stap te ver.

De geldverzendingen zijn op naam van verzoeker gebeurd en het onvermogen van verzoeker is genoegzaam naar recht aangetoond.

Waarom zou verzoeker nog moeten aantonen dat zijn ouders of andere familieleden ook onvermogen zijn? Dit vereist een buitengewone inspanning die niet wordt vereist van andere derdelanders. Van de ouders kan wettelijk gezien niet verwacht worden dat zij hun meerderjarige zoon zouden onderhouden. Verzoeker is bovendien ongehuwd zodat er niet kan opgeworpen worden dat zijn eventuele echtgenote hem zou dienen te onderhouden. Verzoeker is alleenstaand, zijn ouders zijn onvermogen en verzoeker is dus specifiek aangewezen op steun van de referentiepersoon.

De loutere bewering dat het geld zou bedoeld zijn voor verzoeker en ouders is wederom hypothetisch en uit de lucht gegrepen. Het geld is op naam van verzoeker verzonden en werd er niet vermeld als referentie dat het geld bedoeld zou zijn voor iemand anders.

Enerzijds stelt verwerende partij dat verzoeker onderhouden kan worden door de ouders, anderzijds stelt zij dat het geld misschien bedoeld was voor verzoeker en ouders... Van een contradictie gesproken!

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing aangehaald dat de referentiepersoon woont in een sociale woning. Omdat sociale woningen voorbehouden zijn voor degenen die er het hoogst nood aan hebben, zou DVZ zich niet kunnen uitspreken of de referentiepersoon in staat is voor een langere termijn een extra persoon op te nemen in de gezinscel.

Verzoeker begrijpt de relevantie niet van dit argument.

In het kader van huidige aanvraag diende verzoeker de voldoende huisvesting immers niet aan te tonen.

Art. 47 Vw. stelt deze voorwaarde NIET.

Verwerende partij toont niet aan dat de huisvesting onvoldoende zou zijn, noch dat de sociale huisvestingsmaatschappij zich zou verzetten tegen de komst van verzoeker.

De vraag of de referentiepersoon in staat zou zijn voor langere termijn verzoeker op te nemen in het gezin is een voorwaarde die eventueel in de toekomst zou beoordeeld moeten worden. Thans is deze vraag voorbarig om huidige visumaanvraag te beoordelen.

Voor de goede orde wenst verzoeker te vermelden dat de woning 3 slaapkamers telt en voldoende groot is om verzoeker in de woning toe te laten.

Het middel is gegrond.

8.

De aanvraag van verzoeker dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid van het VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel in Marokko te blijven, met het gevolg dat de referentiepersoon en haar echtgenoot (de broer van verzoeker) gescheiden dienen te leven van verzoeker. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknót.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen, als volgt:

“(…)

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

De verzoekende partij beroept zich o.m. op een vermeende schending van ‘het unierecht’.

De verweerder acht dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van 'het unierecht'.

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verweerder niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de afgifte van een visum kort diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie stelde in de bestreden beslissing dat uit het arrest C83/11 van het Europees Hof van Justitie blijkt dat teneinde de eenheid van het gezin in verruimde betekening te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, het gastland de positie dient te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van 'familieleden' vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdende met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie stelde vast dat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij deel uitmaakt(e) van het gezin van haar schoonzus en dat deze specifiek de zorg van de verzoekende partij op zich moet nemen. Terecht werd vastgesteld dat er bovendien onvoldoende bewijs werd overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoekende partij ten laste zou zijn van haar schoonzus.

De beide elementen van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet werden onderzocht, doch het visum werd terecht niet afgeleverd.

Verzoekende partij meent dat er geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat verzoekende partij zou hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: verzoekende partij zou een attest geen inkomsten en geen onroerende goederen hebben overgemaakt.

Deze documenten zijn evenwel niet relevant gebleken gezien er geen elementen zijn waaruit blijkt dat of verzoekende partij deel uitmaakt van het gezin van de schoonzus of ten laste zou zijn van de schoonzus.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie heeft moeten vaststellen dat er namelijk geen attest gezinssamenstelling werd voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekende partij alleen zou wonen en zijn ouders niet bij dragen aan zijn levensonderhoud.

Ter staving van het ten laste zijn heeft verzoekende partij overschrijvingen overgelegd. Zo zou tussen maart 2018 en oktober 2018 maandelijks 500,00 euro door mevrouw E. Y.I aan verzoekende partij zijn overgemaakt.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om te oordelen dat deze overschrijvingen niet voldoende aantonen dat de verzoekende partij effectief ten laste is van de te vervoegen persoon. Voormelde geldoverschrijvingen dateren immers allemaal van net voor het indienen van de aanvraag met het oog op afgifte van een visum en bewijzen derhalve niet dat de verzoekende partij – op lange termijn en teneinde te overleven - afhankelijk is van de referentiepersoon. Terwijl er ook geen bewijzen voor werden gelegd waaruit blijkt dat dit geld enkel is bedoeld om in het overleven van verzoekende partij te voorzien (door middel van onder meer de betaling van de huur, nutsvoorzieningen, eten, ..) of dat dit geld ook is bedoeld voor de andere familieleden van verzoekende partij.

Terecht stelde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie vast dat er derhalve niet geconcludeerd kan worden dat de verzoekende partij effectief volledig ten laste is van de referentiepersoon en/of deel uitmaakt van haar gezin.

De kritiek nopens de beslissing dd. 11.12.2018 is ter zake niet dienend. Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk wel degelijk dat er rekening werd gehouden met de geldoverschrijvingen van maximaal 7 maanden.

Inderdaad kan er geen frequentie-of tijdsvoorwaarde uit de Vreemdelingenwet worden gedestilleerd, doch de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie beschikt in dit kader over een discretionaire bevoegdheid en het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde op grond van de overgelegde overschrijvingen zich niet kan uitspreken over het feit of verzoekende partij effectief deel uitmaakt van de gezinscel van mevrouw E. Y.. Het lijkt er namelijk sterk op dat de overschrijvingen werden voldaan in het kader van de ingediende asielaanvraag.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij de beoordeling van de vraag of inreis en verblijf, ondanks het feit dat de aanvrager niet onder de definitie van 'familieleden' valt van de richtlijn 2004/38/EG, toch kan worden toegekend aan deze personen, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van hen financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de overgemaakte stukken niet blijkt dat de verzoekende partij effectief ten laste is van de te vervoegen persoon in België.

Daar waar de verzoekende partij verder voorhoudt dat 516,00 euro voldoende is om gedurende één maand rond te komen in Marokko, merkt verweerder op dat de verzoekende partij met dergelijke kritiek geen afbreuk doet aan de gedegen motivering alsdat de overgemaakte stukken niet allemaal dateren van net voor de visumaanvraag en derhalve niet bewijzen dat de verzoekende partij om te overleven op lange termijn afhankelijk is van de referentiepersoon.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij verder voorhoudt, wordt er geen voorwaarde van voldoende huisvesting opgelegd maar gaat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en

Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie – in het kader van diens ruime appreciatiebevoegdheid – rekening houden met alle elementen: er werd dan ook terecht opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw E. Y. en haar gezin sinds april 2017 woonachtig zijn in een duplex van de Woonhaven Antwerpen. Het betreft een sociale woning. Verzoekende partij kan niet dienstig gaan betwisten dat sociale woningen zijn voorgehouden voor degenen die er het hoogst nood aan hebben.

Aldus is de conclusie niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie om vast te stellen dat geenszins duidelijk is of mevrouw E. Y. en haar gezin effectief in staat zijn om voor langere termijn een extra persoon op te nemen in de gezinscel. Er werd hiervan niet afdoende bewijs voorgelegd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van het visum aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker op 11 oktober 2018 bij de Belgische ambassade te Casablanca, Marokko, een aanvraag indiende voor een kort verblijf (inreisvisum) overeenkomstig artikel 5, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). De verzoeker heeft uitdrukkelijk te kennen gegeven dat de aanvraag voor een inreisvisum wordt ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet als ander familielid van een burger van de Unie. De verzoeker beroept er zich met name op ten laste te zijn van zijn broer en zijn Spaanse schoonzus, Y. Y. S., die in België verblijft.

In de bestreden beslissing wordt niet uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Dat artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet de op de thans voorliggende beslissing toepasselijke rechtsgrond is, blijkt evenwel duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing. De verweerder geeft immers aan dat de visumaanvraag werd ingediend op basis van de richtlijn 2004/38/EG, met de Spaanse schoonzus als referent. Verder wordt ook uitdrukkelijk verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in de zaak Rahman inzake artikel 3, lid 2, van de voornoemde richtlijn, en wordt ook concreet gemotiveerd omtrent het “*deel uitmaken van het gezin*” van de referent en het “*ten laste zijn*” in het land van herkomst van deze referent. Een dergelijke motivering wijst erop dat de aanvraag werd afgetoetst aan artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet een omzetting vormen van artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe de verweerder zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag voor een inreisvisum als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag voor een inreisvisum steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...] 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

[...].”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Zoals de verzoeker pertinent stelt, volstaat het dat hij aantoont (in het land van herkomst) ten laste te zijn van zijn schoonzus om in aanmerking te komen voor het gevraagde inreisvisum als ander familielid van een burger van de Unie. Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet voorziet immers dat documenten moeten worden voorgelegd om te bewijzen dat het andere familielid ten laste is “of” deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kan echter uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing niet blijken dat de verweerder bewijzen van beide toepassingsgevallen zou hebben geëist. De aanvraag werd immers afgewezen omdat de verzoeker, naar oordeel van de verweerder, niet heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van zijn schoonzus en hij evenmin heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn van zijn schoonzus. De verweerder zet op afzonderlijke wijze de redenen uiteen waarom de elementen uit de aanvraag niet volstaan om enerzijds te concluderen dat de verzoeker effectief volledig ten laste is van zijn schoonzus en om anderzijds te concluderen dat de verzoeker deel uitmaakt van het gezin van zijn schoonzus. Het is dan ook in die zin dat de bestreden beslissing moet worden gelezen.

Wat het “ten laste” zijn betreft, wijst de Raad er op dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en artikel 47/3 van de vreemdelingenwet, moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes. In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

*“(…) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).” (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22).*

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, *Jia*, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

De verzoeker voert in zijn enig middel onder meer aan dat de bestreden beslissing op tegenstrijdige wijze is gemotiveerd waar enerzijds wordt geponeerd dat de verzoeker mogelijks door zijn ouders wordt onderhouden en anderzijds wordt gesteld dat de overgemaakte geldsommen misschien bedoeld waren voor zijn ouders. De verzoeker betoogt tevens dat hieromtrent slechts op hypothetische wijze wordt gemotiveerd, hetgeen niet volstaat. Omtrent het motief dat verzoekers broer en schoonzus een sociale woning betrekken zodat de verweerder niet kan oordelen of de referentiepersoon voor langere tijd in staat is om een extra persoon op te nemen in de gezinscel, stelt de verzoeker dat artikel 47(1) deze voorwaarde niet stelt en dat deze vraag voorbarig is aangezien dit een voorwaarde uitmaakt die eventueel in de toekomst zou moeten worden beoordeeld. De verzoeker voert derhalve een inhoudelijke betwisting omtrent de motieven van de bestreden beslissing. Deze kritiek dient te worden beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad stelt vast dat de verweerder enerzijds motiveert dat de verzoeker geen gezinssamenstelling voorlegt waaruit blijkt dat hij alleen zou wonen en zijn eigen ouders niet kunnen bijdragen aan zijn levensonderhoud. Deze motivering slaat onmiskenbaar op de overweging dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn schoonzus “specifiek de zorg van visumdrager op zich moet nemen” en dus op de voorwaarde van het “ten laste zijn” in het land van herkomst. Even verderop wordt in de bestreden beslissing gesteld dat “onvoldoende bewijs werd voorgelegd dat betrokkene ten laste zou zijn van de materiële en financiële bijstand van zijn schoonzus om te kunnen overleven in Marokko”. Deze vaststelling wordt nader toegelicht door de volgende redengeving: “Ter staving van het ten laste karakter werden er immers overschrijvingen voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw E. Y. tussen maart 2018 en oktober 2018 maandelijks 500 euro overmaakte aan de heer O. A.. Er werden geen bewijzen

voorgelegd dat dit geld enkel bedoeld is om in het overleven van mijnheer te voorzien door middel van onder meer de betaling van huur, nutsvoorzieningen en eten of dat dit geld ook bedoeld is voor andere familieleden van betrokkenen zoals bijvoorbeeld de ouders van mijnheer.” Aldus wordt tegelijkertijd gemotiveerd dat het niet aangetoond is dat verzoekers ouders niet kunnen bijdragen in zijn levensonderhoud én dat niet wordt aangetoond dat de maandelijkse overschrijvingen aan de verzoeker enkel voor zijn eigen levensonderhoud bedoeld zijn en niet voor andere familieleden zoals zijn ouders. Deze motieven zijn inderdaad niet enkel hypothetisch van aard, doch zij zijn ook onderling tegenstrijdig. Het verweer in de nota met opmerkingen laat niet toe anders te besluiten. De verweerder kan immers niet tegelijkertijd opperen dat de verzoeker misschien wordt onderhouden door zijn ouders én dat diezelfde ouders misschien worden onderhouden door de verzoeker (met het geld dat aan hem werd overgeschreven door de referentiepersoon).

Met een dergelijke, hypothetische bewering dat de financiële steun die aan de verzoeker zelf werd overgemaakt misschien voor nog andere familieleden kan bedoeld zijn, kan overigens in wezen elk bewijs van financiële steun van een burger van de Unie aan een in het land van herkomst verblijvend “ander” familielid worden geweerd. De bewering dat de verzoeker niet aantoonde dat hij niet door zijn ouders wordt onderhouden, wordt daarnaast op geen enkele wijze in verband gebracht met de bewijzen van onvermogen die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft bijgebracht. De verweerder kan in de nota met opmerkingen niet dienstig voorhouden dat de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet relevant zijn gebleken omdat er geen elementen zijn waaruit blijkt dat de verzoeker deel uitmaakt van het gezin of ten laste zou zijn van de schoonzus. De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, *Jia*, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.

Omtrent de overschrijvingen motiveert de verweerder verder nog als volgt: *“Daarenboven dateren de geldoverschrijvingen van maximaal 7 maanden voor de visumaanvraag, DVZ kan zich dus niet uitspreken over mijnheer op effectief deel uitmaakt van de gezinscel van mevrouw E. Y. of dat deze overschrijvingen werden voldaan in het kader van de huidige visumaanvragen.”* Naast de vaststelling dat de zinsopbouw nogal onduidelijk is en er ogenschijnlijk een woord of bijzin is weggelaten tussen de woorden “op” en “effectief”, vertoont ook deze motivering een discrepantie in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. Nochtans heeft het Hof van Justitie in het arrest Rahman, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van de beoordelingsmarge (waarover zij in het kader van artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG beschikken) in hun wetgeving bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland. Deze voorwaarden moeten in voorkomend geval alleszins wel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de richtlijn 2004/38/EG, en zij mogen deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven (HvJ 5 september 2012, C-83/11, overwegingen 38 en 39). De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd.

De verzoeker kan tot slot tevens worden gevolgd waar hij stelt dat het motief omtrent de huisvesting voorbarig is. De verzoeker heeft immers om een visum kort verblijf verzocht (inreisvisum), zodat in dit stadium geenszins moet worden beoordeeld of de referentiepersoon voor langere tijd in staat is om de verzoeker op te nemen in haar gezinscel. De vraag of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen en desgevallend over een aangepaste woonst beschikt opdat de verzoeker zich voor

langere tijd bij haar kan voegen, komt slechts aan bod indien de verzoeker een verblijf van langer dan drie maanden zou vragen. Zulks is echter nog niet aan de orde bij het beoordelen van een aanvraag voor een kort verblijf, *in casu* een inreisvisum van maximum drie maanden.

Gelet op de hoger genoemde motiveringsgebreken, dient de schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Waar de verweerder stelt dat de geldoverschrijvingen dateren van net voor het indienen van de aanvraag zodat zij niet bewijzen dat de verzoeker op lange termijn en teneinde te overleven afhankelijk is van de referentiepersoon en dat het er sterk op lijkt dat de overschrijvingen werden voldaan in het kader van de ingediende asielaanvraag (lees: visumaanvraag), merkt de Raad op dat dergelijke motieven niet in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. De verweerder heeft immers nergens uitdrukkelijk gesteld dat de overschrijvingen niet bewijzen dat de verzoeker duurzaam afhankelijk is van de referentiepersoon en/of dat het er sterk op lijkt dat deze overschrijvingen louter werden gedaan om de aanvraag in te dienen. In tegendeel, zoals *supra* werd aangegeven, laat de verweerder na om zich uit te spreken over de vraag of de overschrijvingen voldoen om een duurzame afhankelijkheid te bewijzen dan wel dat zij enkel werden aangewend met het oog op de aanvraag. Aangezien de verweerder aldus helemaal geen appreciatie heeft gegeven van de voorliggende gegevens, kan er in de nota met opmerkingen ook niet dienstig worden verwezen naar de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder ter zake beschikt. In de mate dat de verweerder in de nota met opmerkingen motieven toevoegt aan de bestreden beslissing, moet worden opgemerkt dat deze *a posteriori* gegeven motieven geen afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde motiveringsgebreken.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 januari 2019 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE